

Nr 1300

Av herr **Werbro**, i anledning av styrelsens för riksdagens förvaltningskontor framställning angående ändring i stadgan den 21 februari 1941 (nr 98) om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande.

Förvaltningskontorets förslag innebär, att riksdagsledamot med sex eller fler riksdagsår och som icke uppnått 67 år eller är under 50 år (i vissa fall 45 år) vid mandattidens utgång skall vara berättigad till visstidspension. Den som innehar allmän — statlig eller kommunal — tjänst eller pension från sådan skall vara undantagen från denna förmån. Den som innehaft riksdagsmandat i minst tre år men ej är berättigad till visstidspension eller innehar eller tillträder allmän tjänst eller pension från sådan skall erhålla en engångsersättning med ett kapitaliserat belopp motsvarande tre månaders arvode som ledamot haft att uppbära vid mandatets utgång.

Förslaget innebär sålunda att den som inte innehar allmän tjänst skall erhålla visstidspension eller engångsersättning oavsett inkomster utöver det arvode som utgår till riksdagsledamot eller inkomster från den tjänst som tillträdes efter det att riksdagsledamot avgår. Det finns i riksdagen i dag och kommer säkerligen även i framtiden att finnas ett flertal låginkomsttagare i allmän tjänst, som får stora problem vid avgång från riksdagsuppdrag. Som exempel kan nämnas postiljoner, kommunalarbetare, telearbetare, assistenter m. fl. De flesta i allmän tjänst har under sin riksdagstid inte haft möjlighet att följa den naturliga befordran som sker på detta område. I många fall skulle en befordran inneburi förflyttning till annat län och detta i sin tur skulle haft till följd att riksdagsuppdraget måst avträdas (gäller andra kammaren). Den som är anställd enligt timlönemetoden ingår i övervägande utsträckning i arbetslag med ackordsatta arbetsuppgifter. Efter en relativt kort bortovaro går det inte att återgå i detta arbetssystem. I varje fall inte utan en viss övergångstid med lägre inkomst. Av detta framgår att även den som innehar allmän tjänst har stora omställningsproblem då riksdagsmandat upphör.

Den som innehar eller tillträder tjänst i företag som helt ägs av staten eller kommun bör jämföras med allmän tjänst. Samma sak bör gälla den som innehar eller tillträder heltidsarvoderat uppdrag som landstings- eller kommunalråd (motsvarande).

Under hänvisning till vad jag ovan anfört får jag hemställa,

i första hand att riksdagen måtte besluta uppdraga åt talmanskonferensen att genom en kommitté, bestående av förslagsvis representanter för talmanskonferensen, styrelsen för riksdagens förvaltningskontor och konstitutionsutskottet, med hänsyn till vad som ovan anförts överarbeta förslaget och inkomma med de förslag till ändringar kommittén finner påkallade, samt

i andra hand — därest ovanstående hemställan ej skulle bifallas — att riksdagen måtte antaga riksdagens förvaltningskontors förslag till lag angående ändringar i stadgan den 21 februari 1941 (nr 98) om ersättning för riksdagsmannaupdragets fullgörande med följande ändringar och tillägg:

§ 7 a

1. mom. Den, som — — — under vilken rätten upphört.

För tid då den som är berättigad till visstidspension tillika uppbär förtidspension (sjukbidrag) enligt lagen om allmän försäkring, lön, *arvode* eller egenpension på grund av anställning i allmän tjänst, *förtroendeuppdrag i landsting eller primärkommun* eller *företag (bolag) som ägs av staten eller kommun* eller pension enligt 7 § andra stycket eller — — — — utgå.

Vid tillämpning — — — — delvis uppbära pension.

2. mom. Den, som varit ledamot av riksdagen i minst tre år och som inte i samband med mandatets upphörande blir berättigad till visstidspension enligt bestämmelserna i 1. mom. eller till pension enligt 7 § andra stycket eller till riksdagsmannapension eller förtidspension (sjukbidrag) enligt lagen om allmän försäkring, skall vid mandatets upphörande erhålla engångsersättning motsvarande tre månadsarvoden

Stockholm den 22 november 1968

W. Werbro (fp)